

Ove je godine pedeseta godišnjica otkako sam prvi put čuo Božji glas koji me pozvao da molim, da promičem povratak odijeljenih istočnjaka u katoličko jedinstvo.”

I to nije slučajno napisano na jednoj Marijinoj sličici. Leopoldov ekumenizam, možemo reći, u svojoj je srži bitno marijanski. To je važan vid ne samo njegova čašćenja i zazivanja nego upravo njegova nasljedovanja blažene Djevice Marije. O tom svjedoči jedan drugi zapis, čak iz 1914: „Božanskom vjerom držim da si ti, blažena Djevice, veoma zabrinuta za odijeljene Istočnjake. Ja silno želim biti na službu tome tvomu materinskom čuvstvu. Izraz moga vječnog štovanja i čašćenja Djevice Marije bit će ovo: svim silama svojega života ispunjavati njezino materinsko poslanje prema odijeljenim Istočnjacima.”

Braćo svećenici!

Neka za danas budu dosta ove tri poruke sv. Leopolda Bogdana Mandića. Između tolikih drugih, ove su nam se tri činile nekako najvažnijima za ovaj naš veliki svećenički sastanak i za ovu svečanu euharistiju.

Neka je blagoslovljen Bog u svim svojim svetima!

Neka je blagoslovljen Bog u našem svetom ocu Leopoldu Bogdanu Mandiću!
Amen.

ZAKLJUČNA RIJEČ DEKANA

Uzoriti gospodine, preuzvišena, mnogopoštovana gospodo!

Na kraju ovoga našeg XXIV. teološko-pastoralnog tjedna neka je hvala Ocu svjetla od kojega je „svaki dobar dar i svaki savršen poklon” (Jak 1,17).

Zahvaljujem ocima nadbiskupima i biskupima koji su nas počastili svojim prisustvom, napose našem velikom kancelaru, zagrebačkom nadbiskupu kardinalu Franji Kuhariću koji je s posebnim zanimanjem i pastirskom brigom i ljubavlju pratio rad ovog Tjedna.

Posebna hvala gospodinu kardinalu i ocima nadbiskupima i biskupima koji su predsjedali euharistijskim slavljinama i uputili nam svoju pastirsku riječ.

Zahvaljujem još jednom svima koji su se trudili da ovaj Tjedan što bolje uspije. Posebnu zahvalnost dugujem u ime Fakulteta i u ime svih nazočnih svim predavačima a napose opet tajniku Tjedna dr Adalbertu Rebiću i njegovu pomoćniku mr Večkoviću. Još jednom hvala rektoru ove velike kuće Nadbiskupskog malog sjemeništa sa svim osobljem, ocima, braćom, časnim sestrama, gimnazijalcima – svima: svi su oni uvelike pridonijeli da se ostvari rad i radost ovog Tjedna. Ovaj nas je dom ugostio evo već 20. godinu!

Na sasvim poseban način zahvaljujem svima vama sudionicima Tjedna, koji ste i ove godine u ovako lijepu broju ustrajali u poslu kroz sva četiri dana te pažljivo pratili predavanja i sudjelovali u diskusijama.

Ne smijem zaboraviti zahvaliti i svim izlagačima koji su se trudili da što bolje posluže pastoralne poslenike u najrazličitijim poljima njihove djelatnosti.

Što da više poželimo ovoga časa nego još jednom: neka novi Crkveni zakonik bude uistinu snažan poticaj za nov zamah pokoncilske obnove u nas. To je ujedno poticaj i želja samoga zakonoše pape Ivana Pavla II. koji piše u zaglavku proglasne konstitucije: „Poželjno je da novo kanonsko zakonodavstvo postane uspješan instrument po kojem će se Crkva moći usavršavati u duhu II. vatikanskog koncila te sve više odgovarati izvršavanju svoje spasovne zadaće u svijetu.”

Završio bih spominjujući mudri nauk nezaboravnoga pape Ivana Pavla I. U svojem inauguralnom pozdravu rimskom kleru on je upozorio da postoje dvije vrste discipline u Crkvi – mala i velika. „Postoji mala disciplina” – rekao je – „koja se ograničava na posve izvanjsko i formalno opsluživanje juridičkih normi. Ali ja želim istaći veliku disciplinu. Ona postoji ondje gdje je izvanjsko opsluživanje plod dubokih uvjerenja. Takva disciplina temelji se na slobodnom i radosnom izrazu života što se živi u Božjoj intimnosti. U tom smislu” – nastavlja papa – „piše Dom Chautard o živoj zaposlenosti duše koja stalno nastoji zagospodariti svojim lošim sklonostima te polako stječemo naviku da u svim prilikama života sudimo i postupamo po maksimuma i zasadama evanđelja i po Isusovu primjeru...”

U tom smislu i novi kodeks – uostalom kao i Koncil – zahtijeva nov mentalitet te pretpostavlja volju stalnog obraćanja, zapravo obraćanje Bogu i u Bogu ljudima. Novi kodeks zahtijeva da na nov način vrednujemo te svaki u sebi i svi među sobom odgajamo istinski „sensus iuridicus”, s osobitim smislom za pravednost s njezinim naročitim izrazom – pravičnošću. Tada ćemo shvatiti i cijeniti pa onda i provoditi crkveno pravo kao jedan od oblika sređene i velikodušne ljubavi. Kao u tolikim drugim stvarima, Kodeks pretpostavlja duhovni nauk o tri bogoslovne i četiri kardinalne ili stožerne kreposti i vrline, s čitavim nizom popratnih i dopunskih vrlina.

Nikada se neće smjeti smetnuti s uma, rekao bih, dvije ključne postavke novoga kodeksa. Prva je o temeljnom dostojanstvu i jednakosti svih članova Božjega naroda koje raste iz krsne sraštenosti s Kristom (kan. 204). A druga je – čime Kodeks i završava – da je vrhunski zakon u Crkvi „salus animarum – spas duša” (kan. 1752).

Samo tako će novi kodeks pomoći da se živo osjeti kako se u Crkvi poštuje, cijeni i promiče svaki čovjek, svaka ljudska osoba, a u isto se vrijeme svi natječu – naročito pod ravnanjem i poticanjem, a nadasve primjerom hijerarhije – da prido nesu svoj udio općemu dobru, napretku, boljitku.

Tada će pred svijetom zasjati i sjati „novo lice Crkve” što je bila vrhunska želja i namjera Koncila (LG 15). I svijet će moći lakše, jasnije i brže spoznati na nama da smo Kristovi učenici (Iv 13, 25) i da je on Očev Poslanik i jedini Spasitelj svijeta (Iv 17, 23). To će pridonijeti pospješenu i najsmionijih ekumenskih želja i porastu mira u čovječanstvu.

Završavam psalamskom molitvom: Gospodine, daj da nam uspije posao i trud ovoga Tjedna. Ti ga pospješ i pouspješ! A svima vama, dragi i poštovani poslenici Božji, želim „sretan posao!” Dovidjenja na godinu!